

1. ČASOPIS

KLIENTŮ A PRACOVNÍKŮ CDS
DIAKONIE ČCE LITOMĚŘICE

Vychází: občas

Slovo šéfredaktorky

Náš časopis...naše CDS. Proč časopis a proč tento název? U nás v CDS se odehrávají velké věci, někdy krásné, někdy bolestné, někdy dojemné, někdy úplně na palici. A všechny jsou na žebříčku důležitosti nahoře. Napadlo nás, že by bylo fajn se o ně podělit, trochu ukázat světu okolo, kdo jsme a co je pro nás právě to krásné, bolestné, dojemné i na palici. Prostřednictvím stránek našeho časopisu se potkávat právě se světem okolo.

O názvu časopisu jsme vedli sáhodlouhé debaty, bouřili jsme mozky, napadalo nás ledacos, ale pořád jsme se vraceli ke slovu NÁŠ, NAŠE. Je to zkratka nějak důležité, aby to bylo „naše“. I se slovem CDS se dají dělat divy – není to jen Centrum Denních Služeb, může to být COKOLIV. Pro tentokrát to je **C**entrální **S**klad

Dobrych nápadů ☺.

PS: Nad prvním číslem jsme už proseděli několik měsíců.... Některé události už dávno nejsou aktualitami (ty jsem právě vymazala, takže se je ani nedozvíte ☺). Naopak mnoho dalších aktualit nastalo, třeba nám odešla jedna ze šéfredaktorek. To je holt život ☺.

Obsah :

1. SLOVO ŠÉFREDAKTORKY.....	1
2. Obsah, redakční tým.....	2
3. CO JSME SLYŠELI V DIAKONII.....	3
4. ROZHOVOR SE ZNÁMOU OSOBNOSTÍ – Anička Burdová	4
5. Článek o Katapultech	8
6. Výlet Terakotová armáda.....	9
7. Recepty	10
8. Vtipy.....	11

Redakční tým :

Šéfredaktorky : Helena Hingarová

Maruška Horáčková

Editorka: Jana Eichlerová

Redaktoři: klienti CDS

Kontakty: *hingarova.litomerice@diakonie.cz*

horackova.litomerice@diakonie.cz

Co jsme slyšeli v Diakonii ☺

„Je to otázka života a smrti!“

„Je to všechno na palici.“

„Chodíte jako čůrací komando.“

„Tady je pěkněj smrad! Vyvětrejte si!“

„Ty jsi jako Kelišová.“

„Kdo to tady zase zalejval, kterej dobrák? Člověk má furt mokré nohy.“

Rozhovor se známou osobností ☺

Aničku Burdovou zná v Diakonii každý. Poznáte jí podle toho, že často a hodně někde pobíhá z jednoho domu do druhého, dokonce i z jednoho města do druhého. Zkrátka je to naše šéfová. Na první interview do prvního čísla našeho časopisu jsme tedy oslovili právě ji.

JAKOU PRÁCI DĚLÁŠ V DIAKONII?

Já bych řekla, že různorodou.

Hlavně vedoucí Centra denních služeb a Chráněné dílny. Taky v Terezíně mám na starosti dílny a s tím souvisí prodeje, skladové hospodářství, administrativní věci (to jsou ty všechny možný papíry ☺) a tak.

Pracuju s lidma, s klientama i pracovníkama.

No...je toho hodně.

Jo a nakupuju, v pondělí jezdíme s Danou nakupovat, Dana nakupuje věci na obědy, já Libuše do klubu. Doufám, že jste teď s výběrem v klubu spokojený ☺.

CO TĚ DO DIAKONIE PŘIVEDLO?

No...je to už dlouho...Poprvý jsem sem přišla v prosinci 2005 a víte, na koho jsem jako první narazila? Na Helču! Zazvonila jsem, přiskákala v zeleném svetru, veselá.

Hledala jsem práci, skončila jsem ve škole jako učitelka. Diakonie měla výběrové řízení do Terezína a sem na vedoucí CDS.

Nejdřív jsem tu dělala jako dobrovolník, potom na dohodu o provedení práci a 1.3.2006 jsem dostala smlouvu.

Jsem ráda, že tu pracuju, protože mě to baví.

JAK DLOUHO TEDY TADY PRACUJEŠ?

Do Diakonie jsme přišla v roce 2005, to znamená 9 let.

CO JSI DĚLALA DŘÍV ZA ZAMĚSTNÁNÍ?

Dřív jsem učila na základní škole, tři roky na 1.stupni, začínala jsem druhou třídou. Potom jsem byla 5 let na mateřské. A pak jsem zase učila – 10 let na 2. stupni. Byla jsem hodná učitelka 😊.

Učila jsem přírodopis, zeměpis, výtvarnou výchovu, rodinnou výchovu, pracovní činnosti a dokonce fyziku (6 a 7 třídu).

Moc mě to bavilo.

Nedávno jsem byla pozvaná na sraz mých žáků, došlo mě to, dostala jsem puget. Už jsou 16 let ze školy! A udělali mi radost, všichni pracují, mají rodinu.

Pařila jsem s nima do půl jedny 😊.

CO MÁŠ V DIAKONII NEJRADŠÍ?

Nejradši pracuji s váma, s klientama a se všema ostatníma, co pracují v CDS a v dílnách, protože mě ta práce nabíjí.

ZLOBÍ TĚ NĚKDY TVOJI PODŘÍZENÍ A CO DĚLÁŠ, KDYŽ ANO?

Nedá se říct, že zlobí, zlobí malé děti 😊. Ale někdy se stane, že na něco zapomenou, nebo něco nesplní v termínu.

Někdy musím udělat bububu 😊 a vysvětlit, co udělat jinak.

Ale všichni jsou pracovitý, šikovný, samostatný – a to je velká výhoda.

MÁŠ NĚJAKÝ ZVÍŘÁTKO?

Mám, řekla bych, že pořádný. Mám kobytku Frénii, přivezla jsem si jí z Rakouska, z Ebbsu. Už umí česky 😊. Je jí 2,5 roku, je spíš na tah, než na ježdění.

Kdysi jsem 2 dny se švagrovou pracovala, vegetila, v Kladrubech v hřebčíně. Je zvláštní, že koní jsem se vždy bála, měla jsem z nich respekt, jako dítě jsem z nich měla panickou hrůzu!

Další zvíře, kočka, je u dcery v Praze a naše želva je na důchodu v rybníčku, je to už pořádná, velká potvora.

CO RÁDA DĚLÁŠ, KDYŽ NEJSI V PRÁCI?

Chodím na zahrádku, pěstuju kytičky, sekám trávu. To se teda ale naběhám, protože mám dvě zahrady.

Na statku kydám, šrotuju, dělám seno, krmím koně, kozy, prasata, slepice....

Ráda jezdím na výlety, to mám fakt ráda. Hlavně hrady, zámky. Ráda cestuju.

CHODÍŠ RÁDA NA HOUBY? JAKÝ JE TVŮJ NEJLEPŠÍ ÚLOVEK?

Hodně ráda, ale fakt jako. To mě strašně moc baví!

Jako dítě jsem našla dva táákhle velké křemeňáky, v dospělosti byl největším úlovkem velikej hřib. A můj rekord? Za jednu hodinu plnej koš, ale velkej koš.

Houby i ráda jím a vařím, dělám smaženici, řízky, nakládám je a dělám různý houbový omáčky. Nebo třeba gulášovku s houbama, nebo houbový krokety. To se do bramborového těsta vmíchají osmažený houby, uplácáte kuličky a usmažíte.

KOLIK MÁŠ DĚTÍ A CO DĚLAJÍ?

Mám 2 dcery – Haničku, té je 25 let, studuje v Praze na vysoké škole toxikologii, pracuje v laboratořích, zkoumá, odebírá různý vzorky.

Alence je 23 let a studuje ekonomiku na škole v Litoměřicích.

Zvládají obě.

JAKÝ MÁŠ RÁDA FILM?

S tebou mě babí svět, tenhle mám ráda.

Mám ráda filmy...takový veselý, nemám ráda horory, to musím vypnout zvuk, odejít, je to strašidelný.

Taky mám ráda pohádky, takový ty klasický, třeba Tři oříšky pro Popelku, Anděl Páně a tak.

A nemám ráda seriály, protože jsou takový rozvleklý a jsou to žrouti času!

JAKÝ JE TVŮJ ŽIVOTNÍ SEN?

Myslíte, že když se to vysloví, že se to ještě splní? Co myslíte?

No...tak aby děti úspěšně dostudovaly, uplatnily se v životě, vdaly se, byly úspěšný...tak já nevím, asi ještě aby moje rodina byla zdravá a byli jsme co nejvíc pohromadě.

A ten největší svůj sen, ten si nechám pro sebe. Když se na něco člověk hodně těší, tak je zklamaný, když to nevyjde. Abych to nezakřikla 😊

Redaktoři: Veronika Dejová

Jitka Helisová

Fanda Mussil

Fotograf: Honza Smolík

Otázky navíc:

Michal: ANIČKO, HRAJEŠ NA NĚJAKÝ HUDEBNÍ NÁSTROJ?

Ne, ale moje ségra hraje ve školce na piáno a dcera Hanička hraje doma na klávesy a basovku, dokonce měla i holčičí kapelu a vystupovaly v Baronce v Litoměřicích.

Lukáš: KOBRA 11?

Kobra 11 – občas

Honza: DOBRÝ?

Dobrá ☺.

Martin: KOLIK PIJEŠ KAFÍČEK NA KRÁSU DENNĚ?

Jedno denně, ono se to s tou krásou nesmí moc přehánět ☺.

Helča: MĚLA JSI NĚKDY NĚJAKOU PŘEZDÍVKU?

Na škole žádnou a v dospělosti...asi taky ne. Trochu mě to mrzelo.

Ptala jsme se i na tom srazu, ale neměla.

DĚKUJEME ZA ROZHOVOR, ANIČKO ☺

Znáte skupinu Katapult?

Četl jsem článek o Oldřichu Říhovi, je zpěvák kapely „Katapult“.

Hrál v několika kapelách. Vlastní svůj kamion. Když mají svůj koncert, vše si přivezou a postaví sami.

Příští rok budou mít 40. výročí od založení kapely. Za rok odehrají 75 koncertů.

Má novou kapelu, protože ta původní zakládající postupně vymřela.

Mám rád písničky od katapultu, mám jejich DVD.

Přeji si, aby měli ještě hodně cedéček a aby jim to klapalo.

Autor: Michal Prokůpek

Výlet na výstavu „Terakotova armáda a první čínský císař“

V lednu jsme si vyjeli vlakem do Prahy na výstavu Terakotovy armády. Jeli jsme vlakem, což je pro nás vždy vysoce adrenalinový zážitek v podobě přestupu na další vlak v Lovosicích směr Praha!

Ale opět se nám zadařilo a tak jsme dojeli do Holešovic na nádraží a pak se pěšky vydali na Výstaviště, kde se výstava probíhala.

Po zakoupení vstupenek jsme každý obdržel k poslechu výkladu audio přístroj, který nás po celou dobu výstavy zaměstnal, upoutal a zabavil. K vidění bylo spousta vojáků vyrobených z terakotové hlíny, jejich zbraně, koně a vozy. Prohlédly jsme si ukázkou výroby těchto vojáků a hrobku čínského císaře.

Když jsme si vše v klidu prošli, tak jsme již s velkou chutí vyrazili směr „mekáč“, kde si každou mohl koupit, na co zrovna měl chuť a hlad.

Snad jediné mínus tohoto dne byla zpoždění zpátečního vlaku, které nakonec vlak během jízdy téměř dohnal.

Tak to byl vlastně prima den!!!

Autor: Jirka Martinec
Michal Prokůpek
Kuba Boroš

Jak vařit s báskou

Směs na topinky

1 cuketu nastroumat a smažit na pánev až vyprchá voda, pak přidat 2 stroužky česneku, sýr /podle toho, jaký máte rádi/, sůl a pepř.

1 lžíci kečupu, zamíchat, vypnout plyn a pak se maže na topinky.

Autorka receptu: Radka Dufková

VTIPY

Sedí Karel Gott na stromě a zpívá:
„Kdepak ty ptáčku hnízdo máš?“
A vedle něj se ozve:“ Sedíš mi na něm.“

„Hurvínku, který pták si nestaví hnízdo?“
„Kukačka, pane učiteli.“
„Velmi dobře. A proč si ho nestaví?“
„Protože bydlí v hodinách“

„Dnes jsem byl Máničko u zubaře s bolavým zubem.“
„A bolí tě ještě Hurvínku?“ ptá se soucitně Mánička.
„Já nevím. On si ho tam ten doktor nechal.“

Děda seče na louce trávu, když v tom kolem běží udýchaný mladík a prosí: „Dědo, můžu přes tu vaši louku přeběhnout?
Chci stihnout vlak ve 14.10!“
„Ale jo,“ souhlasí děda, „a jestli se tam někde pase náš býk, chytíte ještě ten ve 13.50....“